

BAŞLARKEN...

Merhaba. Benim adım Nedim. On bir yaşındayım. Babam bunun güzel bir yaş olduğunu söylüyor. Neden, diye sordum.

“Onu da benim yaşına gelince anlarsın artık,” diye yanıtladı. Birden onun yaşında olmak istedim. Aklımdan geçeni söyleyince güldü.

“Çocuk olmanın tadını çıkar Nedim,” dedi. “Ayrıca gördüğümü kadarıyla çıkarıyorsun zaten!”

Çocuk olmanın tadını çıkarmak ne demek acaba? Bu soruyu anneme sordum:

“Anne, çocuk olmanın tadını çıkarmak ne demek?”

“Yaşının gerektirdiği biçimde yaşamak elbette,” dedi gülümseyerek.

Bir şey anlamamıştım. Ama o açıkladı. Çocuk olmanın nasıl hoş bir duygu olduğunu anlatmaya çalıştı. Dünyamızı güzelleştiren ne varsa önce çocukken karşımıza çıkmış.

“Düşünsene Nedim! O çok sevdiğin çileği önce çocukken yiyorsun!”

“Bu doğru!”

“Şeftaliji tatmak için kırk yaşımı beklemen de gerekmiyor.”

“Bu da doğru!”

“Ya arkadaşların?”

“Onları yemiyorum ki!”

Annem gülüyor. Başımı okşarken devam ediyor:

“Ya sana Erdal’la arkadaş olmak için daha uzun süre beklemelisin deselerdi?”

“Olamaz! Bir kere çok sıkılırdım!”

Sanırım annemin söylemek istediğini anlamıştım. Çocukluk bir şans gerçekten. Sokaktaki şirin köpeklerle, sevinli kedilerle ilk kez çocukken karşılaşırız. Bütün sevdiğim arkadaşlarımla yine çocukken tanıştık. Ailemle birlikte olmak ne kadar güzel! Bunun tadını çıkarmak için de çocuk olmak gerekiyor sanırım. Annem sonunda şöyle söyledi:

“Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsan hayatın tadını çıkarıyorsun demektir.”

İşte bunu da düşünmeliyim. Zaman bazen çok hızlı geçiyor. Bazen de akmak bilmiyor. Özellikle derslerde! Bunu söyleyip annemi epey güldürdüm.

“Ya oyun oynarken?” diye sordu bu kez.

Annem haklı. İnsan mutlu olunca zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor bile. Bunu Erdal’a sormalıyım. Peki Altan ne yanıt verir acaba?

Bazen canım birazcık sıkılıyor aslında. Kardeşim olsaydı onunla oynardım belki. Yine de her zaman yapacak bir şey buluyorum. Güzel resimli kitaplarım var. Onlar da gerçek birer arkadaş. Çok sıkılırsam hemen soaka çıkar ve arkadaşlarıma bakırım. Sanırım onların

da canı sıkılmış olmalı. Sözleşmiş gibi okulun arkasındaki büyük bahçede buluştuğumuza göre!

Arkadaşlarım oldukça eğlencelidir. Altan, Erdal, Arzu ve Nur en yakın arkadaşlarım. Onlar bizim sınıfta zaten. En komiğımız Altan'dır. Çok güldürür bizleri. Aslında komik olmak için bir şey yapmaz. Ama başından geçenleri öğrenseniz siz de çok gülersiniz.

Biraz da büyüklerden söz etmeliyim. Altan'ın babası Nadir Amca en az Altan kadar komiktir. Mahallede olup biten bütün olayları bilir. Babam, onun yaşam sevgisiyle dolu olduğunu söylüyor. Altan babasına çekmiş olmalı. Yaşam sevgilerinden değil, görünüşlerinden söz ediyorum. Nadir Amca'yı bilemem, ama Altan şimdiden çok kilolu. Bunun tek yararı takımın kalecisi olmasıyla ilgili. O kaledeyken gol yememiz neredeyse olanaksız. Top mutlaka gövdesine çarpıyor ve bir türlü kaleye girmiyor. İnanmayacaksınız ama, bir keresinde onun kaledeyken uyduğunu gözlerimle gördüm. Buna kimse inanmadı,

ama maçtan sonra yanıma yaklaşip “Maç kaç kaç bitti?” demesine ne buyurulur?

“Merak etme. Kaledeyken tam bir panterdin,” dedim Altan’a. Çok sevindi.

Erdal konuşmalarımızı duymuş, hemen yanımıza geldi. “Panter ama uyuyan panter!” diye yanıtı yapıştırdı. Neyse ki Altan bizim şakalarımıza kızmıyor.

Büyüklerden söz ediyordum. Aysel Teyze’yi nasıl unuturum! Erdal’ın annesinin keklerinden tadanlar onu akıllarından kolay çıkaramazlar!

Tayfun Ağabey, Erdal’ın dayısı. Sanırım ondan sık sık söz edeceğim. Mahallemizin neşe kaynağıdır. Sürekli yeni işlerin peşinden koşar. Mahallede şaşırtıcı bir gelişme varsa bilin ki Tayfun Ağabey işin içindedir. Ah, bütün bunları anlatacağım elbette! Bakkal Suavi Ağabey’le okulumuzun güvenlik görevlisi Süleyman Ağabey’i nasıl unuturum peki!

Evde zaman geçirmek için kitap okuduğumu söylemiştim. Hepsi bu kadar değil. Başka uğraşlarım da var. Kendi kendime müzik yaptığım olur örneğin. Bunun için bizimkilerin dışarıda olacağı anı kollarım. Ayrıca evdeyseler de ben müziğe başlayınca sokağa çıkmak zorunda kalırlar. Bu şakaydı elbette!

Uğraşlarımdan biri de not almak. Yazı yazmak yani. Mahallede ya da bizim aramızda çok fazla komik olaylar oluyor. Geçenlerde bir tanesini babama anlattım, gülmekten yerlere yuvarlanacaktı neredeyse. Gülmesi geçince, “Biliyor musun Nedim, belki de bunları yazmalısın!” dedi.

Babamın söylediklerini çoktan unutup gitmiştim aslında. Ama günün birinde yazmaya başladım. Çünkü bu komik olayları unutmak istemiyordum. Üstelik bydğmde yazdıklarım hoş bir anılar toplanus olacak. Fena bir düşünce değil sanırım.

Sonunda, ortaya, elinizde tuttuğunuz bu kitapçık ıktı. İyi ki yazmışım. Öncelikle bir kitabım oldu, ne güzel! Ayrıca evdekiler için çok iyi oldu. Tencere kapaklarıyla yaptığım müzikten kurtuldular. Bazen annem oda kapısını tıklatır, “Nedin! İçerde misin?” diye sorar.

“Evet anne. Odamdayım. Bir şey mi oldu?”

“Merak ettim. Hiç sesin çıkılmıyor da...”

O yle düşünüyor demek. Öyküleri okuduğunda yazdıklarımın hiç de sessiz olmadığım görecek!

Son bir şey daha: Yazarken zamanın nasıl geçtiğini hatırlanıyorum bile! Öyleyse hayatın tadını çıkardığım söyleyebilirim, değil mi?

BİR TANIŞMA ÖYKÜSÜ

Sanırım daha önce yazmıştım. Erdal en yakın arkadaşımıdır. Aslında onunla tanışalı çok uzun zaman olmadı. İyi bir dostluk için, uzun zamandır tanışıyor olmak gerekli değil, demişti annem.

Erdallar sokağın başındaki bahçeli evde oturuyorlar. O ev sokağımızın tek bahçeli evi. Nasıl olduysa yıkılıp yerine apartman dikilmemiş. Bu ev uzun zamandır boştu. Sonunda geçtiğimiz yaz oraya yeni kiracılar geldi. Evin yeni sahipleriyle henüz tanışmamıştık.

“Önce evlerine bir yerleşinler, sonra hoş geldin demeye gideriz,” dedi babam.

Yeni komşularımızın benim yaşlarımda bir de çocukları var. Okullar henüz tatil olduğu için onu yalnızca sokakta görüyordum. Güleç yüzlü bir çocuk bu. Yolda birkaç kez geçişmemize rağmen bir türlü konuşamadık. Bir gece babama bundan söz ettim. Gülerek başımı okşadı ve şöyle dedi:

“Onunla ilk konuşan sen olmalısın Nedin. Çünkü sen bu mahalledensin. Yani ev sahibi sayılırsın!”

“Öyleyse ev kirasını da bana ödesinler,” diye şaka yaptım ama babam duymazdan geldi. Haklı, önemli bir konu çünkü.

“Karşılaştığınızda onunla selamlaşmalısın,” diye devam etti babam. “Bir iki selamlaşmadan sonra konuşmaya başlarsınız nasıl olsa!”

İyi de, tanımadığım biriyle konuşmak nasıl da zor! Önce ne söylemeli acaba?

“Merhaba! Benim adım Nedim. Sokağın içindeki büyük apartmanda oturuyoruz. Girişinde iki büyük kavak ağacının olduğu apartman!”

Ya da şöylesi daha mı iyi acaba?

“Nasılın arkadaşım? Bu mahalleye yeni taşındığımızı biliyorum. Tanışmaya ne dersin?”

Hayır, bu çok yapmacık! Böyle konuşabilmek için fazlasıyla rahat olmak gerekiyor. Ben henüz o kadar rahat değilim. En iyisi şu sanırım:

“Merhaba! Top oynamayı sever misin? Mahalle takımında bir ekşiğiniz var da...”

Hayır hayır! Bu ondan daha yapmacık! Sonunda şuna karar veriyorum. İçimden nasıl geliyorsa öyle konuşacağım!

Bu kararı aldığımdan bir gün sonra sokağın girişinde karşılaşıyoruz. Altan’a uğrayıp ödünç kitap almıştım. Onu görünce bir an ne yapacağıma karar veremiyorum. Sanırım o da benzeri bir sıkıntı yaşıyor. Ona seslenmek, bir yerden konuşmaya başlamak istiyorum. Haydi Nedin, biraz becerikli ol! Çöz şu sorunu artık!

Giderek birbirimize yaklaşıyoruz. İçimi bir sıkıntı kaplıyor. Hani şu kovboy filmlerindeki iki silahşora benziyor olmalıyız. Sonunda yan yana geldik bile. Ama o da ne? Tek sözcük çıkmıyor ağızımdan.

Ah, ben ne kadar beceriksizim böyle! Karşılıklı baktık, ama hiçbir şey söyleyemedik. Hata benim ama. Babanın da söylediği gibi önce benim konuşmam gerekirdi. Canım sıkılıyor birden. Adınlarımı hızlandırıyorum. Bir an önce uzaklaşmak istiyorum. Birden bir sesle irkiliyorum.

“Bakar mısın? Kitabımı düşürdün sanırım.”

Sesin geldiği yana dönüyorum. Evet, o! Elindeki kitabı yukarı doğru kaldırmış, bana gösteriyor. Öyle ya, elinde tuttuğu kitap benim az önce Altan’dan ödünç aldığı Tom Sawyer! Elimde sıkı sıkıya tuttuğumu sanıyordum. Heyecandan düşürmüştüm olmalıym.